

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1564/2025
13.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Драгане Бољевић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3045/24 од 31.10.2024. године, у седници одржаној 13.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3045/24 од 31.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3045/24 од 31.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3416/22 од 28.03.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неискоришћеног одмора у току рада за период од 17.11.2019. године до 30.09.2022. године исплати појединачне опредељене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 148.474,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је захтев за камату од дана пресуђења до дана извршности пресуде, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелациони суд у Београду Гж1 3045/24 од 31.10.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене, потврђена првостепена пресуда у ставу првом, усвајајућем делу става другог и у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужена, због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП, а ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова судске таксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), у вези члана 92 Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата тужиоцу накнаде на име неискоришћеног одмора у току рада у сменама у трајању од по 12 сати на пословима обезбеђења лица лишених слободе у Служби за обезбеђење у Окружном затвору у ... који не дозвољавају прекид рада без одговарајуће замене коју тужена није обезбедила. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде, нижестепени судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, из којих разлога у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, те је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 17.11.2022. године, а вредност предмета спора је 203.142,09 динара, па како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то у конкретном случају ревизија није дозвољена, у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у другом ставу изреке.

На основу одредбе из члана 165. став 1. ЗПП, ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**